

Μια στιγμή του Πάσχα - 2ο Μέρος

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄

«Υπάρχουν στιγμές της ζωής μας που ζυγίζουν μια ολόκληρη αιωνιότητα». Γκαίτε.

Ο χειμώνας πέρασε και άρχισε να υποχωρεί η κακοκαιρία και τα άφθονα χιόνια μεταβάλλονται σε κελλαρίζοντα ρυάκια και ζωογόνα νάματα των απέραντων εκταρίων που εκτείνονται έξω από την πόλιν Τοβόλσκυ.

Το Πάσχα με τις ομορφιές του έρχεται, γι' αυτό και κάθε βράδυ οι εκκλησιές, πλούσιες ή ταπεινές, γεμίζουν από ευσεβή λαόν που προσέρχεται να προσκυνήσει τον παθόντα και αναστάντα Κύριον, τον Γλυκύτατο Διδάσκαλο της αγάπης και της συγγνώμης! Αυτή μάλιστα την χρονιά που είναι λησμονημένο αρκετά το όνομα το απαίσιο του Λυκοθωμά των Ουραλίων ορέων, θα γιορτασθεί το Πάσχα με μεγαλύτερη λαμπρότητα και μεγαλοπρέπεια, αλλά και ελευθερία.

Πηγή:<http://laconialive.gr/>

Γι' αυτό όταν ολόγλυκα και χαρμόсуνα κτύπησαν οι βαριές καμπάνες των εκκλησιών αναγγέλλοντας ότι «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΊΗ» (ΚΡΙΣΤΟΣ ΒΟΣΚΡΕΣ) όλοι ξεχύθηκαν στους δρόμους κρατώντας πολύχρωμες και πλούσιες λαμπάδες πασχαλιάτικες, και Φορώντας τα καλά τους.

Την ημέρα τούτη την λαμπερή του Πάσχα, καλοντυμένοι άρχοντες και καθαροί μουζικοί συναντώνται στους δρόμους και με εγκαρδιότητα αλληλοασπάζονται και χαιρετώνται περιχαρείς με τους πασχαλιάτικους χαιρετισμούς.

«Κριστός Βοσκρές!» (Χριστός ανέστη!)

«Βοϊστινο Βοσκρές!» (Αληθώς ανέστη!)

Γλέντησαν όλη την ημέρα του Πάσχα, όλοι ενωμένοι και αδελφωμένοι! Έπαιξαν τα τοπικά όργανα, χόρεψαν λεβέντικους χορούς, μεγαλόσωμοι νέοι και νέες!

Οι νοσταλγικές μπαλαλάικες έπαιζαν γλυκά και ενώ κοπέλες κτυπούν τα «ντέφια» τους νέοι πολλοί χορεύουν κοζάκικους χορούς!

Η μεγάλη πλατεία της πόλεως, μετά την δεύτερη Ανάστασιν γέμισε από παρδαλόχρωμο κόσμο που γλεντά με τον δικό του πατροπαράδοτο τρόπον, την μεγάλη γιορτή της Αναστάσεως που είναι για όλους τους Ορθοδόξους «εορτή και πανήγυρης πανηγύρεων», είναι ακόμη, «Κλητή και άγια ημέρα Η ΜΙΑ ΤΩΝ ΣΑΒΒΑΤΩΝ, η Βασιλίσ και Κυρία».

Οι γέροντες με τα κοζάκικα καλουπάκια στο κεφάλι από αστραχάν και τις αστραφτερές φουφούλες τους είναι στηριγμένοι στα πελεκητά ραβδιά τους και παρακολουθούν χαμογελαστοί και συγκινημένοι το μεγάλο πανηγύρι της Χριστιανοσύνης!!

Οι νέοι και οι νέες ακούραστοι χορεύουν και κερνούν σπάταλα! Φωνές, χαρές, τραγούδια, αγκαλιάσματα με συγκίνηση δίνουν μια ξεχωριστή νότα στο

γλεντοκόποι της ημέρας!

Και όταν άρχισε να σουρουπώνει, κατάκοποι, κουρασμένοι μα και απόλυτα ικανοποιημένοι, αποσύρονται, λίγοι, λίγοι για τα σπίτια τους! Αλληλοασπάζονται και εύχονται και «του χρόνου καλύτερα!»...

Μεταξύ των τελευταίων αποχωρεί και ο μεγαλέμπορος της Τοβόλσκυ, ο μεσόκοπος και καλόκαρδος Αλέξη Σαϊλόφσκυ με την λεπτή και αρχόντισσα γυναίκα του την Τατιάνα.

Γεμάτος γέλια και χαρά και με κατακόκκινο το πρόσωπον από την βότκα την πολλή, αποχαιρετά τον Δήμαρχο της πόλεως: «Άρχοντα Κριστιάνωφ - Μηχαήλοβιτς, δέξου θερμά συγχαρητήρια για την οργάνωση της σημερινής γιορτής. Είχε μεγάλη επιτυχία! Πόσο με ξεκούρασε αυτή η Γιορτή η μεγάλη ύστερα από τόσα και τόσα υπερσιβηρικά μου ταξίδια για τις πολλές εμπορικές μου εργασίες! Κριστός Βοσκρές! και του χρόνου»...

Αποχαιρέτησαν εγκάρδια τον Δήμαρχο και μπήκαν με την σύζυγο του στον έλκηθρων που ήταν καλυμμένο με πλούσια μάλλινα και γούνες και το έσερναν δύο μικρόσωμα αλογάκια από την «ράτσα» που προσφέρει ο τόπος.

Τ' ασημένια κουδουνάκια του ελκήθρου κουδούνιζαν τόσο γλυκά και απαλά που σκορπούσαν μια ευχάριστη νότα μουσικής μέσα στην σιγαλιά της ανοιξιάτικης νύχτας.

Χτυπώντας ανάλαφρα τ' αλογάκια του ο Σαϊλόφσκυ γυρίζει και λέγει με χαμόγελο στη γυναίκα του ακουμπώντας το κεφάλι της εύθυμα στον ώμο του συζύγου της σιγοτραγουδούσε ένα εύθυμο τοπικό τραγούδι.

«Τατιάνα Σαϊλόφσκυ! Πόσον όμορφη είναι η πασχαλιάτικη αυτή βραδιά! Με την ησυχία της και την γοητεία της μαρτυρεί πως δεν υπάρχει πια για τα μέρη αυτή θέσης για την βρώμικη μπότα του Λυκοθωμά».

Τα μάτια τα μεγάλα και εκφραστικά της Τατιάνας Σαϊλόφσκυ ανοιγόκλεισαν με χάρη, κοίταξαν τον Αλέξη με τρυφεράδα ενώ τα χείλη της σαν να λένε κάποιο έμμετρο ποίημα τονίζουν αργά και επίσημα: «Αλέξη Ιβάνωφ Σαϊλόφσκυ! Τώρα πια τ' όνομα το τρομακτικό του Λυκοθωμά έχει μπει στο περιθώριο του παραμυθιού για να φοβίζομε τα παιδιά μας όταν αυτά δεν κοιμούνται ή ατακτούν».

Και για βεβαίωση των λόγων της άρχισε και πάλιν να τραγουδά πιο εύθυμα και ζωηρά ένα άλλο πασχαλιάτικο τραγούδι...

Ύστερα από λίγο όμως ακούγεται η φωνή του Αλέξη Σαϊλόφσκυ να λέγει στη γυναίκα του: «Φθάσαμε, κυρία μου, κι όλες, χωρίς να το καταλάβομε».

Και απλώνει το χέρι του με ευγένεια προς την γυναίκα του για να την βοηθήσει να κατέβει από το έλκηθρων.

Μπροστά τους τώρα ορθώνεται μεγαλόπρεπο το παλιό αρχοντικό των Σαϊλόφσκυ! Είναι ένα τριώροφων με δύο μεγάλα μπαλκόνια και έναν απέραντο κήπο με πανύψηλα δέντρα. Παντού βασιλεύει σιγή!

Και κανείς δεν φαίνεται από πουθενά, γεγονός που ξαφνιάζει πολύ την Τατιάνα και

την εξαναγκάζει να πει: «Περίεργο πράγμα», και κατεβαίνει από το έλκηθρων με μάτι ανήσυχο και φοβισμένο και κοιτά κατ' ευθείαν προ την μισάνοιχτη κεντρική πόρτα του σπιτιού, που βρίσκεται μόνον δύο χιλιόμετρα μακριά από την πόλιν.

«Δεν βγήκαν όπως πάντα, οι δύο πιστοί και καλοί μας υπηρέτες, ο Ντημητρέϊ και ο Κύριλλος να μας υποδεχθούν όπως πάντα», σκέφθηκε ενδόμυχα χωρίς να το πει η Τατιάνα. Μα ούτε και ακούσθηκε η πάντα πρόσχαρη και ζωηρή φωνή της παραμάνας του παιδιού των, του μοναχογιού των Κασσιανού, της καλοκάγαθης Δόμνας Μιχαήλοβιτς που πάντα έτρεχε να τους χειροκρότηση σε κάθε τους επιστροφή και να φωνάξει με χάρη: «Καλώς τα, καλώς τα μάτια μου τα δύο»...

Η νεκρική σιγή που βασιλεύει παντού αποκορυφώνει τον ακαθόριστο φόβον και την ανησυχία τους, γι' αυτό και αρχίζει εκείνος να φωνάζει δυνατά με την βαριά και επιβλητική του φωνή: «Δόμνα! Ντημητρέϊ! Κυρίλλεφ!»... Μα ο αντίλαλος της φωνής του δημιουργεί ένα περίεργο ανατρίχιασμα στην ψυχή και των δύο...

Σιωπή, σιωπή θανάτου βασιλεύει παντού και παρά τίς φωνές του Σαϊλόφσκου κανείς δεν ξεπροβάλλει από την μισάνοιχτη πόρτα. Η ενστικτώδης αγωνία τους κάνει με ένα αυθόρμητο και πηγαίο «Αχ», βγαλμένο μέσα από την ψυχή τους να ορμήσουν μέχρι τον προθάλαμο του σπιτιού των χωρίς και οι ίδιοι να το καταλάβουν πως μπήκαν μέσα. Μα πόση όμως φρίκη ένοιωσαν, μέχρι λιποθυμίας της Τατιάνας που σωριάσθηκε επάνω σ' ένα μικρό κάθισμα που βρέθηκε μπροστά της. Μα και του Αλέξη Σαϊλόφσκου κόντεψε να σταματήσει η αναπνοή του. Γιατί μέσα σε μια λίμνη αίματος, οι δύο υπηρέτες τους, βρίσκονται ο ένας κοντά στον άλλον με τα κεφάλια ανοιγμένα.

Προχωρεί σαν μαγνητισμένος και με τρεμάμενα πόδια μέχρι το δωμάτιο της Δόμνας, όπου την βρίσκει επάνω στο κρεβάτι της με όψη φρίκης στο πρόσωπον και με το κεφάλι φρικτά παραμορφωμένο να κοιμάται τον αιώνιο ύπνο. Καημένη Δόμνα και ήσουν τόσο καλή!...

Στο θέαμα αυτό της απερίγραπτης συμφοράς, πιάνει το κεφάλι της η Τατιάνα με τα δύο της τρέμοντα χέρια και φωνάζει τώρα, απελπισμένα, τρελά, το μονάκριβο εξάχρονο παιδί της, τον Μικαέλ.

«Παιδί μου! Παιδί μου! Μικαέλ! Μικαέλ! Που είσαι αγόρι μου;»... Η φωνή της αντιλαλεί άγρια και σπαρακτικά ανάμεσα στους υψηλούς βουβούς τοίχους του μεγάρου.

Ο Μικαέλ, ένας ολόξανθος άγγελος με τα ζωηρά πράσινα παράξενα ματάκια του και το θαλασσί μακρύ νηκτικό του, μοιάζει σαν άγγελος που αποσπάσθηκε από ουράνια αγγελική συναυλία για να φέρει κάποιο χαρούμενο μαντάτο στον κόσμο αυτόν!

Στο άκουσμα της σπαρακτικής φωνής της μανούλας του ξυπνά και ορθώνεται στο κρεβατάκι του και ολόγλυκα της λέγει: «Εδώ, είμαι γλυκεία μου μανούλα» και τρίβοντας χαδιάρικα τα ματάκια του, προσθέτει: «Γιατί μου φωνάζεις έτσι δυνατά;»

Εκείνη στο αντίκρισμα του, ρίχθηκε σαν τρελή από χαρά στην αγκαλιά του και το φιλί αχόρταγα φωνάζοντας με κλάματα: «Παιδάκι μου, γλυκό μου παιδάκι! Λατρεία μου είναι καλά;» Το σφίγγει επάνω της με τόση δύναμη ώστε ένα, ωχ, πόνου βγαίνει από το στόμα του μικρού. Στα ροζαλά χειλάκια του απλώνεται ένα αθώο χαμόγελο που απεκάλυπτε όλη την ικανοποίησή του για την μεγάλη αγάπη της μανούλας του και της απαντά νωχελικά:

«Ναι, χρυσή μου μανούλα, είμαι καλά και ξανά κοιμήθηκα στο κρεβατάκι μου μόλις έφυγε από εδώ ένας μεγάλος άνθρωπος, πολύ μεγάλος, με μακριά γένια που μπήκε με ορμή στο δωματιάκι μου κρατώντας ψηλά σηκωμένο αυτό το παιχνιδάκι!

Και παίρνει από το κρεβατάκι του δίπλα ένα φοβερό όπλο, γνωστό στους Ρώσους χωρικούς με το όνομα «κιστέν»! Το «κιστέν», εύχρηστο στους κυνηγούς της περιοχής αποτελείτο από ιμάντα ισχυρό που στην άκρη έχει δεμένη μια σιδερένια σφαίρα. Όποιον κτυπήσει το φοβερό αυτό όργανο, επιφέρει το κτύπημα του στην κεφαλήν, ακαριαίο τον θάνατο.

Το φονικό όργανο ήταν πνιγμένο κυριολεκτικά στο αίμα των τριών αδικοσκοτωμένων υπηρετών του Αλέξη Σαϊλόφσκυ!

Η Τατιάνα, κοιτά τρομαγμένα τον άνδρα της και λέγει με σβησμένη φωνή: «Αλέξη! Ζει, αλίμονο ακόμη ο Λυκοθωμάς και βρίσκεται εδώ κοντά μας»

Ο μικρός Μικαέλ παίρνει το χλωμό από τον τρόμο πρόσωπον της μανούλας του, μέσα στα ζεστά χεράκια του και το γυρίζει προς το μέρος του και της λέγει γλυκά, χαδιάρικα: «Που λες, καλή μανούλα, κοιμόμουν εδώ στο κρεβατάκι μου, όταν άκουσα να κλωτσά την πόρτα μου αυτός ο μπάρμπα με τα γένια και τα άγρια μαλλιά.

» Ξύπνησα κι όπως τον είδα να σηκώνει το «κιστέν», εγώ πήρα από το προσκέφαλο μου το όμορφο αυγό που χθες το βράδυ τόση ώρα ζωγράφιζα και του το έδωκα με αγάπη και με χαμόγελο του είπα: «Μπάρμπα, ΚΡΙΣΤΟΣ ΒΟΣΚΡΕΣ!»

» Αυτός με κοίταξε ώρα πολλή στα μάτια και σιγά – σιγά άρχισε να κατεβάζει το χέρι του με το όπλο...

» το κοιτούσε ώρα πολύ σαν μαγνητισμένος και ύστερα, σαν κάτι να του έκαψε το χέρι, το αφήκε επάνω στο κρεβατάκι μου! Ύστερα άπλωσε το χέρι του που ήταν γεμάτο από αίματα και πήρε το αυγό μου! το κοίταξε περίεργα ώρα πολλή κι ύστερα σήκωσε σε μένα τα μάτια του.

» Άλλαξε όψη, μου χαμογέλασε και μου είπε: «Βοϊστίνο Βοσκρές».

» Είδα τότε στα μάτια του, συνέχισε ο μικρός Μικαέλ, να γυαλίζουν δυο δάκρυα!!! και όταν τον ρώτησα γιατί κλαίς; τότε σφίγγοντας το αυγό επάνω στο στήθος του άρχισε να τρέχει προς την πόρτα και χάθηκε»...

Ο Μικαέλ χαμογέλασε με ικανοποίησή του για την διήγηση του και ύστερα με παιδική αφέλεια έτρεξε να δη τι είχε συμβεί. Γιατί εν τω μεταξύ, κόσμος πολύς που έμαθε αστραπιαία την νέα συμφορά της περιφέρειας, έτρεξε έντρομος για να μάθω λεπτομέρειες από την καινούρια δράση του Λυκοθωμά. «Είμαστε χαμένοι», είπαν

μερικοί, ολοφάνερα απελπισμένοι! Ο Λυκοθωμάς εξακολουθούσε, με το ίδιο εκδικητικό μένος, να σκοτώνει...

[Συνεχίζεται]